

ηλωμέναι περί τοὺς τοίχους· ἀλλ' ὅτε ἐπανήλθε τὸ ἐσπέρας παρετήρησεν ὅτι τὰ περιπετάσματα ἐσεΐοντο ἐνίοτε, καὶ ὅτι ἐγίνετό τις λεπτὸς θόρυβος ὀπισθεν αὐτῶν. Μετὰ μικρὸν ἤκουσεν αὐξάνοντα τὸν θόρυβον, καὶ εἶδεν ἀλέκτορα εἰσελθόντα μετ' ἀριθμοῦ τινος ἐρνιθίων. Ὁ γερμανὸς βαρόνος κατώκει ἐντὸς ἐρνιθίωνος!

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Ἡ τοῦ κυρίου Σ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΛΙΜΝΗ τοῦ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ.

Ὁ κύριος Σ. Τρικούπης ἔμνησεν, ἐν τῇ νεκρᾷ αὐτοῦ ἡλικίᾳ, τὴν λίμνην τῆς πατρίδος του. Τὴν ὁδὸν ταύτην ἐτόνισε πρὸ πολλοῦ ὁ κύριος Δομενεγίνης καὶ τὴν ἠκούσαμεν καὶ ἡμεῖς ψαλλομένην· ἀλλ' ἐπειδὴ παρετηρήθη ὅτι διαφόρως καὶ λέγεται καὶ γράφεται, ἐφροντίσαμεν ὅπως λάβωμεν ἀκριβὲς αὐτῆς ἀντίγραφον καὶ ἐκδίδομεν αὐτὴν, ἀναθεωρηθεῖσαν καὶ ἀναπτυχθεῖσαν τελευταῖον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιήσαντος.

Εἰς τὴν λίμνην κυματοῦσα μιὰ μαϊάτικη νυχτιά·
Ἡ πολὺπαθη καρδιά μου ἐποθοῦσε μοναξιά·
Σιγὰ φλοίσβιζε τὸ κύμα 'ς τὸ μονόζυλον ἐμπρὸς,
Τὸ πανάκι μου φουσοῦσεν ἀεράκης στεριανός.
Δὲν ἀκούετο ἄλλος κρότος ἀπ' τὸν κρότον τῶν ψαριῶν,
Ὅταν ἔξαφνα πηδῶντας ἐβουτοῦσαν 'ς τὸν βυθόν.
Ἐξανοίγοντο μακρόθεν τῶν ψαράδων ἡ φωτιαῖς,
Φαίνοντ' ὅλαις ἀπ' τὸ μακρὸς πῶς κινδύντο μοναχίς,
Κ' ἐσχημάτιζαν ἐμπρὸς μου μισὸν κύκλον φωτεινόν,
Σὰν τῆς θάλασσας πλανῆται περπατοῦσαν 'ς τὸ νερόν.
Εἶχα γύρω μου τῆς λίμνης τ' ἀστερέωτα νησιά,
Λὲς κ' ἐβγήκην ὑγρὰ τότε ἀπὸ τ' ἄβαθρα νερά.
Ἄπειρα θαλασσοπούλια, κουρνιασμένα ἐδὼ κ' ἐκεῖ,
Εἶχαν φύλακας τὰ σκότη καὶ τὰ κύματα στρωμένα.
Τὸ φεγγάρι ἀπὸ τῆς Πάτρας ἀρχινοῦσε τὸ βουνόν
Νὰ ἀναβαίνει ἀγάλια ἀγάλια τὸν καθάριον οὐρανόν,
Κ' ἡ ἀκτίνα του 'ς τὸ κύμα ἐλαφρὰ νὰ κολυμβᾷ
Κ' ὀλογάλην τὸ κύμα νὰ τὴν βλέπῃ νὰ γελά.
Μὲ τὴν λάμψιν ἐφάνη τότε κάτω 'ς τὴν ἀκρογιαλιά
Μιὰ ψιλὴ καὶ μαυροφόρα σὰν τὸν ἱσκιον ἐλαφρά·
Μισοκρύβετο ἡ μορφή της σὲ μιὰν σκέπην μελανήν,
Σὰν ὀλόφωτος κομήτης 'ς τὴν νεφέλην τὴν λεπτὴν·
Καὶ 'ς τὴν λάμψιν γυρισμένη ἄρχισε νὰ τραγουδῇ,
Μὲ τὴν αὖραν, μὲ τὸ κύμα, τὴν ἀκόλουθην ὁδὴ·
«Ὀὐχὺ κ' ἄστατο φεγγάρι, ποῦ τὴν μαύρην φέγγεις
[γῆν,
*Κ' ὅπου μοιάζεις μέσ' 'ς τὰ σκότη μιὰν λαμπάδα
[νεκρικὴν,

» Ἀρχινᾷ, φωτογεννιέσαι, κ' εἰς τοὺς κόλπους τοῦ
[φωτός,
» Ἀπ' ὀλίγο ὀλίγο αὐξάνεις, ὡς ποῦ γίνεσ' ὅλον φῶς·
» Καὶ φῶς ὅλον ἀφ' οὗ γένης, συχνὰ σύγνεφον πυκνὸν
» Ἐάφνω σκώνεται, σ' ἀρπάζει ἀπ' τὰ μάτια τῶν
[θνητῶν·
» Κ' ὁ σκληρότατος ὁ Χάρος τέτοιας ἔρχεται λογῆς
» Κ' ἀνεπάντεχα ἀφρνίζει τὸ γλυκὸ ἄνθος τῆς ζωῆς.»

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΝΙΟΥ 4, 1866.

Τὸ ὑπουργεῖον ἐτροποποιήθη, ἀναλαβόντος τοῦ Κ. Ρούφου τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ διορισθέντος τοῦ Κ. Σ. Ἀντωνιάδου εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ὁ Κ. Νικ. Α. Μυροκορδάτος διωρίσθη Νομάρχης Κερκύρας ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὑπουργεῖον εἰσελθόντος Κ. Ἀντωνιάδου.

Ἀπὸ τινος ἤρξαντο ἐκτελούμεναι εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος κεφαλικαὶ ποιναί· τὴν 26 Μαΐου ἐκκρατομήθησαν δύο κακοῦργοι πλησίον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ εἰς Κέρκυραν ἀναχώρησις τοῦ βασιλέως ἀναβάλλεται ὁλονὲν ἐπὶ προσδοκίᾳ, ὡς φαίνεται, τῶν ἐκ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης εἰδήσεων.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ. Πέτρος ὁ Μέγας ἐξέδoto νόμον, τὸ 1722, καθ' ὃν ὁ εὐγενὴς ὁ τύπτων ἡ κακομεταχειριζόμενος τοὺς ἀίχμαλῶτους του, ἐθεωρεῖτο ὡς παράφρων καὶ περιορίζετο. Καὶ ὁμοῦς ὁ μέγας αὐτοῦς μονάρχης ἐτυψέ ποτε τὸν κηπουρὸν του, ὅστις, ὢν εἰς ἄκρον εὐαίσθητος, ἀπέθανε μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Πέτρος ἐξεφώνησε, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων, « Οἱμοὶ! ἐνῶ ἐξηυγένισα τοὺς ὑπηκόους μου καὶ κατέκτησα ἄλλα ἔθνη, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξευγενίσω αὐτὸ νὰ κατακτήσω ἑμαυτόν. »

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ ὁ Β' τῆς Γερμανίας συνείθιζε νὰ λέγῃ πρὸς τοὺς δεικνύοντας αὐτῷ σέβας· εἴτε κατ' οἶκον εἴτε καθ' ὁδόν· « Καλύφθητε, φορέσατε τὸν πῖλόν σας, ἄλλως θέλω ἐκβάλλει τὸν ἐμὸν μὴ στέκεσθε βλέποντές με, ὁ καιρὸς σας εἶναι πολὺτιμος· δὲν θέλω φιλοφρονήσεις, θέλω νὰ μὲ λέγετε τὴν ἀλήθειαν, αὐτὴν ἐπιθυμῶ νὰ μάθω· νὰ γράφετε ἐλευθέρως τὰ αἰσθήματά σας, αὐτὸ μὲ ἀ-

ρέσκει· μή με κρύπτετε μηδέν, ἐξήλθον ἵνα πληροφορηθῶ, καὶ οὐχὶ ἵνα ζητήσω τιμὰς. »

Εἰς τοὺς ὁμιλοῦντας ἡμέραν τινὰ ἐνώπιον Καρόλου τοῦ Ε΄ περὶ ἀρχηγοῦ τινος Ἰσπανοῦ, ὅστις ἐκχυχᾶτο ὅτι οὐδέποτε ἐφοβήθη, ὁ αὐτοκράτωρ εἶπε· « Φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐσθυσέ ποτε τὸν λύχνον μὲ τὰ δάκτυλά του, διότι ἄλλως ἔθελε φοβηθῆ μήπως κατῆ. »

Ἡ ἠπιότης τοῦ χαρακτηρὸς τοῦ Σίρ Ἰσαὰκ Νεύτωνος ἐκίνει τὸν θυμωσμὸν πάντων τῶν ἰδόντων αὐτόν. Ὁ Σίρ Ἰσαὰκ εἶχε σκύλον τὸν ὁποῖον ἠγάπα εἰς ἄκρον καὶ ὠνόμαζε Diamond. Μεταβὰς ἐσπέραν τινὰ ἐκ τοῦ ἀναγνωστηρίου του εἰς παρακείμενον δωμάτιον, ἀφῆκεν ἐκεῖ τὸν Diamond. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐπιστρέψας εἶδε περίλυπος ὅτι ὁ εὐνοούμενός του εἶχε βρῖσκει τὸν ἀνημμένον λύχνον ἐπὶ τῶν χειρογράφων του καὶ ὅτι οἱ πολυτελεῖς κόποι του, οἵτινες ἦσαν περὶ τὸ τέρμα, εἶχον σχεδὸν κατῆ. Καί τοι ἡ ἀπώλεια αὕτη ἦν ἀνεπκνόρθωτος, διότι ἦν ἤδη γέρων ὁ Νεύτων, ὅμως, χωρὶς νὰ τῷ φῇ τὸν κύνα, τὸν ἐνείδισε μόνον διὰ ταύτης τῆς ἐκφωνήσεως· « Ὁ Diamond, Diamond· ὀλίγον γινώσκεις τί κακὸν ἐπραξες ! »

Μ. ΓΚΙΟΔΜΑΣ.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΣ. Ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ ἀγγλικῇ ἐφημερίδι Evening Star ὅτι ὁ δούξ τοῦ Ἑδιμβούργου, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα πρίγκηψ Ἀλφρέδος, ἐγένετο δεκτὸς μεταξὺ τῶν παντοπωλῶν. Τὴν 16/28 μαΐου, ἐπεσκέρθη τὴν αἰθουσάν τῆς ἐταιρίας τῶν παντοπωλῶν καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ ἐταίρου. Εἶτα δὲ παρεκάθησεν εἰς πρόγευμα μετὰ τῶν νέων του συναδέλφων.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 15 Ἀπριλίου 1866 ἐγένετο λόγος περὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συστηθέντων ἱστορικῶν διαγωνισμάτων· ὁ εἰσηγητὴς τῆς κρινάσης αὐτὰ ἐπιτροπῆς Κ. Στ. Ἀριστάρχης ἀπαντᾷ ἡμῖν τάδε, ἃ εὐχαρίστως κκταχωρίζομεν, παρα-

τηροῦντες μόνον ὅτι ἡ Πανδώρα ῥητῶς εἶπεν ὅτι ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τινὲς μόνον ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ 17' τόμῳ αὐτῆς.

« Ἡ περὶ τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἐπὶ τῶν διαγωνισμάτων Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας ἐπιτροπῆς κρίσις σας εἶναι λίαν εὐμενὴς πρὸς με... ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ ἐκθεσις δημοσιεύει 22 μὲν ἀνεκδότους ἐπιγραφὰς τῆς Θεσσαλίας, 15 δὲ τῆς Ἀ. περὶ Ἠπείρου πραγματείας καὶ 9 τῆς β'. ἦτοι ἐν ὧν 46 ἀνεκδότους ἐπιγραφὰς, ἡ Πανδώρα οὕτω πως παραπέμπει εἰς ἐκδεδομένας παρ' αὐτῇ ἐπιγραφὰς, ὥστε νὰ εἰκάσῃ τις ὅτι ὅλαι αἱ 46 προσεξεδόθησαν. ... Αἱ δὲ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν νομισμάτων δὲν εἶναι ἐπίσης ἀκαταμάχητοι, διότι τοιαῦτα νομίσματα, οἷα περιγράφει ἡ τῆς Θεσσαλίας πραγματεία, δὲν ἀπαντῶνται οὔτε εἰς τὸν Eckhel οὔτε εἰς τὸν Mionnet, ἄλλα δὲ τῶν αὐτῶν Θεσσαλικῶν πόλεων ὑπάρχουσι παρ' αὐτοῖς, πλὴν μὲ διάφορα σύμβολα καὶ διαφόρους ἐπιγραφὰς. Περὶ δὲ τοῦ ἀμφιβόλου τῆς Ἑλλάδος νομίσματος ἠδύνατο ὁ Κ. Ἀάμπρος νὰ ὁμολογήσῃ μετὰ πόσου δισταγμοῦ ἐξεφράσθῃ ἡ ἐκθεσις, ἀφίνουσα, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο καὶ ὡς πρὸς τὰ προηγούμενα, τὴν εὐθύνην τῆς περιγραφῆς εἰς τοὺς συντάκτας τῶν πραγματειῶν. »

Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

Λόσις τοῦ ἐν τῷ 588 φυλλαδ. αἰρίγματος καὶ τοῦ γρίφου.

Νυκτερίς.

Πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέων.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Γυμνὸς μὲν εἶμαι πάντοτε, πλὴν τοὺς γυμνοὺς ἐνδύω,
Καὶ ὅπου τρύπας ἀπαντῶ, τὰς φράττω καὶ τὰς κλείω·
Ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχουσιν, ἀνοίγω καὶ εἰσδύω.

Κ. Π. Γ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ Πανδώρα ἄρχεται προσεχῶς τῆς ἐν παραρτήματι δημοσιεύσεως τῶν Τριάκοντα νεωτάτου δράματος τοῦ Κ. Ἀ. Ρ. Ραγκαβῆ

ΓΡΙΦΟΣ.

